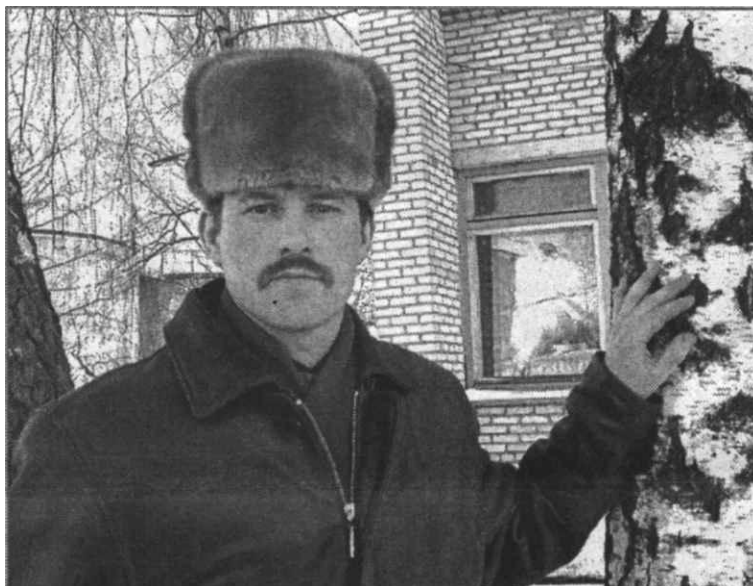

КОЖНЫ РЭЙС МОГ СТАЦЬ АПОШНІМ

Сцвярджаецца, што час вылучае ад усіх жыццёвых непрыемнасцей. Хоць вайну нельга аднесці да іх ліку, усё ж гады і тут робяць сваю справу. Таму, відаць, былы «афганец» Дзмітрый Абуховіч з Верхнядзвінска гаворыць аб мінулым спакойна, нібы старонні чалавек.

Трапіў на вайну добраахвотнікам. Салдатам тэрміновай службы пачатку 80-х ідэя аб высокай місіі інтэрнацыянальнага абавязку не здавалася недарэчнай. І сёння Дзмітрый упэўнены, што адмятаць яе нельга. Ён бачыў у Афганістане галодных дзяцей, жабракоў, змарнелых сялян, нявольніц-жанчын і ваяваў у надзеі дапамагчы ім.

Яшчэ навучэнцам Гарадоцкага сельскагаспадарчага тэхнікума Дзмітрый сур'ёзна рыхтаваўся да службы ў арміі. Прычым, выбраў для сябе вышэйшую планку – паветрана-дэсантныя войскі. Таму і пайшоў на курсы парашутыстаў пры Вщебскім лётна-тэхнічным цэнтры імя М. Гастэла. А тую акалічнасць, што першы скачок адбыўся якраз на дзень нараджэння, прычым, знамянуючы паўналецце, успрыняў, як шчаслівае прадвызначэнне лёсу.

...Трапіў ён у элітную Каўнаскую школу сяржантаў паветрана-дэсантных войскаў. З 300 курсантаў, якія падалі рапарты аб жаданні праходзіць далейшую службу ў Рэспубліцы Афганістан, адабралі 12 выдатнікаў баявой і палітычнай падрыхтоўкі. Сяржант Абуховіч – лепшы стралок батальёна, яго выбіваў на стрэльбішчы 29 ачкоў з 30 магчымых, – аказаўся у іх ліку і ганарыўся аказаным даверам.

І хоць напісалі родныя, якія жылі ў вёсцы Кавалеўшчына, што загінуў хлопец з суседняй Росіцы – Міша Шэўчанка, Дзмітрый не змяніў свайго рашэння. Дзесьці ў глыбіні душы жыло прадчуванне, што з ім усё будзе ў парадку.

І з першых жа дзён у тым далёкім і суровым краі за плячыма салдата, можна лічыць, стаяў анёл-выратавальнік. «Ту-154» са 150-ю дэсантнікамі прызямліўся ў Кабуле. Яшчэ з месяц яны практычна не ўдзельнічалі ў баях. Загадана было знаёміцца з абстаноўкай. Потым накіравалі

суправаджаць калоны магутных «Уралаў», якія з Кабульскага аэрадрома развозілі па ўсёй краіне гаруча-змазачныя матэрыялы. «БТРы» дэсаннікаў ішлі перад кожнай пяцёркай машын. Любы рэйс мог быць апошнім. Адноўчы душманы спалілі амаль трэць калоны. Каб затармазіць рух, выбівалі машыны і па краях. «БТР», якім камандаваў сяржант Абуховіч, пачаў выпіхваць падбіты «Урал» з калоны, але машына торкалася то ў адзін бок, то ў другі. Тады за яе руль сеў капітан ПДВ І. М. Калеснічэнка і, калі бензавоз пачаў спаўзаць у абрыў, выскачыў. Калона вырвалася з пасткі. Дзмітрыя Абуховіча неўзабаве ўзнагародзілі медалём «За адвагу, а яго камандзіра – Ордэнам Баявога Чырвонага Сцяга.

– Мы ўсе маліліся на капітана Калеснічэнку, – успамінае Дзмітрый. – Ён быў прыгожы чалавек. Ва ўсіх адносінах. Спартыўны, дужы, бясстрашны. Ігар Мікітавіч салдат вучыў і шкадаваў. Гаварыў, што гэта яго прафесійная справа – ваяваць, а хлопцы, якіх маці праводзілі ў армію, – павінны да іх вярнуцца. Таму і ў тую машыну сам ускочыў.

Загінуў у апошнім сваім суправаджальным рэйсе. Ужо быў падпісаны загад аб адкамандзіраванні ў Саюз, але капітан вырашыў паказаць свайму пераемніку небяспечныя месцы на галоўным маршруце. Усе па ім плакалі...

Для мяне гэты чалавек стаў прыкладам на ўсё жыццё.

А Дзмітрый летам 1984-га вярнуўся дамоў. Нават паранены ні разу не быў. Вайна наклала свой адбітак на раней вясёлага і бесклапотнага хлопца. Прымусіла асабліва абвострана цаіць кожны дзень жыцця. Вось і спяшаецца ён зрабіць як мага больш. Ужо той жа восенню аднавіў вучобу. Потым адпрацаваў больш трох год у калгасе «Перамога», які накіроўваў на вучобу. Затым скончыў Вялікалуцкую сельгасакадэмію. Цяпер працуе загадчыкам рамонтных майстэрняў у ААТ «Верхнядзвінскі райаграсервіс». Шчаслівы сем'янін. Кожны, хто ведае Дзмітрыя Абуховіча, сцвярджае, што ён з кагорты сапраўдных мужчын, якіх цяжкія выпрабаванні толькі загартоўваюць.

Людміла Арлова
НА ЗДЫМКУ: Д. Абуховіч